

◆ ST. OLAV ◆

Nr. 20

Oslo, den 21. mai 1937.

49. årg.

Redaktør: M g r. I r g e n s. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig- i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.

„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren fru Vanberg privat 30487 — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHOLD: «Mine vidner. .» — Hjelpen til de spanske barn. — Gi -! — Pavens rundskrivelse om kommunismen. — Den pavelige rundskrivelse om den katolske kirkes stilling i Tyskland. — Den katolske kirke på verdensutstillingen i Paris. — Birgittakloster i India. — Herhjemme.

„Mine vidner..“

Ved avskjeden med apostlene påla atter Herren dem det uendelig store hverv å være hans vidner. overalt «inntil jordens ende». Opdraget var i første rekke rettet til apostlene, dernest til deres efterfølgere i det apostoliske embede, d. v. s. biskoper og prester inntil verdens ende. Men i videre forstand dreier det sig om en oppgave som angår alle kristne, som påhviler hver eneste kristen som en forpliktelse man aldri kan fritas for.

Men umiddelbart før Frelseren sa: «I skal være mine vidner», gjentok han sitt tilsagn om at de skulde døpes med den Hellige Ånd og få del i dens gaver og dermed bli satt i stand til å gjennomføre den overveldende oppgave.

Vi kan trenge til nu og da å betenke dette at vi aldri kan slippe fri for denne oppgaven. Hvad enten vi selv vil det eller ei, kan det ialfall ikke undgås at utenforstående vil betrakte oss som Kristi vidner. Det vil si at de venter, man kunde nesten si krever av oss at vi skal være Hans vidner. Og det betyr at man gjør fordring på at vi i vårt liv skal vise frukter, gode frukter av kristendommen. Dette krav er i virkeligheten en hyldest til kristendommen. Og selv når det med triumf og dårlig skjult glede blir ropt ut: «Der kan man se, de kristne er ikke det minste bedre enn alle andre!» — selv da står man som oftest overfor en anerkjennelse av kristendommens høie idealer.

Selv om det kan være noe fariseisk i den forargelse som kommer til uttrykk ved slike uttalelser,

bør det ikke få oss til å slå slike bebreidelser bort som misvisende og ondsinnede. Helt bortsett fra at det hyppig forekommer falske anklager mot de kristne — det gjelder f. eks. ganske sikkert størsteparten av de beskyldninger som nu fremsettes mot katolske geistlige i Tyskland — så må vi aldri tape av syne den fundamentale forpliktelse som Kristus selv pålegger oss alle til å være Hans vidner.

Og dette kan danne utgangspunkt for en gagnlig granskning av vår samvittighet. Er jeg et vidne, er mitt liv et vidnesbyrd om den korsfestede og opstandne Frelser? Viser mitt liv slike frukter at det er tydelig at den Hellige Ånd bor i mig? Hos de første kristne var Åndens meddelelse ledsaget av merkverdige og underfulle fenomener som f. eks. at de fikk evnen til å tale i tunger. Disse ytre fenomener er ikke lenger nødvendige. I de århundrer som er gått, kan man spore så tydelig tegn av Åndens virke at ingen kan benekte at den kristne tro har båret gode frukter. Men den Hellige Ånd må stadig vise sig i kjærlighetens frukter. Allerede apostelen Paulus gjorde oppmerksom på at ikke alle kristne fikk andel i Åndens merkverdige gaver og han foreholdt de kristne å trakte efter de beste gaver og især efter kjærligheten som han har lovprist som ingen annen i sitt herlige 13. kapitel av det første Korinthierbrev.

Så kan vi da gjøre vårt spørsmål mer konkret: viser mitt liv slike frukter av kjærlighet at jeg

med sannhet kan sies å være et av Kristi vidner? Vi kan ikke alle være like store eller like åpenbare vidner, men det må ialfall være noe som viser at Kristus lever i oss. Hvis ikke mitt kristenliv bærer frukter av Kristi kjærlighet, da gjelder apostlens ord — da er jeg intet! (1. Kor. 13, 3).

Tanken på denne oppgave å være Kristi vidner kunde nok være egnet til å vekke uro i oss. Den innebærer et veldig ansvar, men som nevnt, vi er ikke uten hjelp og støtte. Den Hellige Ånd som vi mottar i Dåpens og Fermingens sakramenter, setter oss i stand til å bli Kristi vidner. Frykten for ansvaret må derfor aldri ta motet fra oss, men alene anspore oss til bevisst og vedholdende å vie oss til den store oppgave som også må fylle oss med stor glede.

Det kan være så meget utilfredsstillende i våre ytre livsforhold. Og derfor er det så opløftende å tenke på at vi på tross av dette kan øve en stor gjerning som Kristi vidner. Vårt daglige arbeide skjenker oss kanskje ikke i sig selv store gleder, men stiller vi det inn under Guds tjeneste, da får det derved sin evighetsverdi. Jo, mindre glede vi har rent menneskelig sett, desto større fortjeneste kan vi vinne, når vi går inn i vår gjerning for å tjene Gud. Som den hellige Augustin sier: «De små ting er små ting, men det å være trofast i de små ting, det er noe meget stort». Og det er nettop i vårt daglige liv, i vårt arbeide, i våre hjem at vi kristne skal etterligne vår Mester og tjene Gud med den glede som Ånden skjenker oss, den glede, som ifølge Kristi utsagn, ingen skal ta fra oss.

Hjelpen til de spanske barn.

Jeg vil på det allervarmeste anbefale den underholdningsaften som arrangeres i Oslo til inntekt for de stakkars barn i det ulykkelige Spania, og håper at det må bli så godt fremmøte som denne sak fortjener. Det er også den Hellige Faders ønske at katolikkene over hele verden er med på denne hjelpeaksjon.

Oslo, Pinsdag 1937.

† JACOB MANGERS

Biskop av Selja. Apostolisk Vikar.

Gi - !

I anledning M. U. L.'s aften for spanske barn
tirsdag 25. mai.

*Hvis Du har et barn derhjemme,
som med sine gode, varme
fløielsmyke, runde arme
gjør Dig alle lenker lette,
et, som med et smil kan rette og utslette
hvad av vont Din sjel kan plette —
hvis Du har et barn derhjemme,
som med sine klare øine
ler av alle livets løgner,
et, Du henrykt kaller „mitt“,
å, så gi hvert barn som gråter,
gi, som om Du ga til ditt!*

*Hvis Du har et barn deroppe,
et, hvis minne er som tårer
falne over bleke kinner,
eller som den sol som skinner,
eller som det varme, røde
hjerterblod der alltid rinner —
hvis Du har et barn deroppe,
som er med i Dine bønner,
et, Du evig kaller „mitt“,
og hvis hjærlighet Dig lønner
gjennem alt hvad Du har lidt,
å, så gi hvert barn der trenger,
gi, som om Du ga til ditt!*

Pavens rundskrivelse om kommunismen.

En aktuell brosjyre.

Pavens rundskrivelse om den hedenske kommunisme foreligger nu i en liten brosjyre i dansk oversettelse. Prisen er bare 25 øre. Den kan fåes på Ansgariusforeningens Forlag, Bredgade 64, København. Oversettelsen som er besørget av pater Küpferle S. J., er holdt meget nær op til grunnteksten, så man får en helt pålitelig gjengivelse av den betydningsfulle rundskrivelse. —

Den pavelige rundskrivelse om den katolske Kirkes stilling i Tyskland.

(Fortsettelse.)

Ydmykhet i evangelisk ånd og bønn om å opnå Guds nådige hjelp kan godt forenes med selvaktelse, selvtilit og heltemot. Kristi Kirke har gjennom alle tider og helt op til våre dager talt flere bekjennere og frivillig vidner enn noe annet samfund og behøver ikke å motta beløringer fra noen kant. Ved sin elendige måte å håne den kristne ydmykhet på, idet de betegner den som selvnedverdiggelse og feighet nedkaller disse omkalfatere kun spott over sitt eget frastøtende hovmot.

Man kan godt betegne som nåde alt Skaperen har gitt den skapte. Men i ordets kristne betydning betegner nåde alle de overnaturlige beviser på Guds kjærlighet og virksomhet, hvorved han hever mennesket til det inderlige samfund med sig som det nye testamente kaller «å bli Guds barn». «Se hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss at vi skal kalles Guds barn, og det er vi». (1. Joh. 3, 1). Å betegne denne nåderike og overnaturlige utmerkelse som en særlig tysk utvelgelse er en villfarelse: det er åpen kamp mot en av kristendommens grunnsannheter. Å sette den overnaturlige nåde og naturens gaver jevnslidig på samme plan, er et misbruk av religionens hellige ord. Gudsfolkets overhyrder og hyrder bør skape en kraftig aksjon mot dette tyveri av hellige ting og denne begrepsforvirring.

Moralen og samfundets sedelige grunnlag.

Menneskehetens moralske bevissthet hviler på den uberørte og uplettede tro på Gud. Alle forsøk på å berøve moralen og sedeligheten dette grunnlag, som er sterkt som klippen, og erstatte det med konstruerte levereglers flyvesand fører før eller senere individene som samfundet ut i moralsk ruin. Den uforstandige som i sitt hjerte vil si: «Der er ingen Gud!» vandrer på det moralske forfalls veier. Men antallet på disse uforstandige, som i våre dager arbeider av å adskille moral og religion, er blitt uhyre stort. De ser ikke og vil ikke se at ved å fordrive den kristne trosbekjennelse med dens klart utformede anvisninger for oppdragelse, undervisning og organisasjon av det sociale og offentlige liv, åpner de porten for åndelig fattigdom og ødeleggelse. In-

gen statsmakt, intet utelukkende menneskeideal kan erstatte de ophøiede og klare impulser, som inspireres av troen på Gud og Kristus. Hvis man fratar de som er kalt til å bringe de store ofre og til å la sitt jeg gå op i det felles beste, den evige og guddommelige støtte: den faste tro på en Gud som belønner det gode og straffer det onde, vil for de flestes vedkommende resultatet bli en flukt fra plikten, istedet for dens oppfyllelse. Den samvittighetsfulle overholdelse av evangeliets påbud er for hvert enkelt menneske en uforlignelig skole i selvdisiplin, morask oppdragelse og karakterutvikling — en skole som fordrer meget, men ikke for meget. Den gode Gud sier som lovgiver sitt: «Du skal!» — men han gir også ved sin nåde evnen til å gjøre det. Å ville vrake hjelpende krefter til moralens bestyrkelse med så dyp virkeevne og utelukke dem fra folkeopdragelsen, er på uforsvarlig måte å bidra til nasjonens religiøse undergang. Å overlate moralen til menneskets subjektive mening, som skifter med tidenes strømninger, istedetfor å forankre den i den evige Guds hellige vilje og i hans bud, er å åpne porten på vid gap for alle ødeleggende krefter. Den prisgivning av den objektive morals evige prinsipper og av samvittighetens utvikling på alle livets områder, som vil bli følgen av dette, er en synd mot folkets fremtid — en synd hvorav de fremtidige generasjoner vil smake bitre frukter.

Anerkjennelse av naturretten.

Det ligger i tidens skjebnesvangre retning at ikke alene moralen, men også den teoretiske og praktiske rettspleie mer og mer løsnes fra åpenbaringens guddommelige lære. Vi tenker i særdeleshet på den såkalte naturrett, som Skaperen med sin egen hånd innskrev på menneskehjertets tavler (Rom. 2, 14) og som den sunde fornuft kan lese dersom den ikke er forblindet av synd og lidenskap. Etter denne naturretts bud kan enhver positiv rett, likegyldig hvilken lovgiver den kommer fra, kontrolleres etter sitt moralske innhold og dermed også etter sin moralske makt og samvittighetsforpliktelse. Menneskelige lover som står i uløselig motsetningsforhold til naturretten, er mer-

ket av en grunnfeil, som ingen tvang og ingen ytre makt kan opheve. I lys av denne grunnsetning må påstanden: «Rett er hvad som gavner folket», bedømmes. Ganske visst kan dette være riktig når man utlegger den som at det som er moralsk forkastelig aldri kan tjene til folkets sanne beste. Imidlertid har allerede det gamle hedenskap erkjent at setningen for å få den helt riktige mening, må vendes om og lyde således: «Det er umulig at noe kan være nyttig om det ikke samtidig er moralsk godt. Og det er ikke moralsk godt fordi det er gagnlig men, det er gagnlig fordi det er moralsk godt». (Cicero De officiis 3, 30). Løsrevet fra denne moralregel vilde dette prinsip i det internasjonale liv bety en permanent krigstilstand mellom de forskjellige folk. I det nasjonale liv miskjennes ved sammenblandingen av nytte og rett den fundamentale kjensgjerning at mennesket som personlighet har mottatt fra Gud rettigheter som overfor samfundet må forbli fri for alle angrep som vil fornekte dem, opheve eller ødelegge dem. Å overse denne sannhet er å forglemme at de virkelige fellesgoder hviler på den menneskelige naturs evne til å forene de personlige rettigheter med de sociale forpliktelser og at samfundet hviler på den samme menneskelige natur. Samfundet er av Skaperen bestemt til å være det middel som kan tjene til utvikling av de individuelle anlegg, så at der kan oppstå en vekselvirkning mellom de enkelte til fordel for det felles beste. Og hvad de høieste verdier angår som kun samarbeidet, og ikke den enkelte kan erhverve, så er de gitt av Skaperen til hele menneskehetens naturlige og overnaturlige utvikling og fullkommengjørelse. Å ville bryte med denne lov, er å ville omstyrte de søiler som samfundet hviler på og utsette dets ro, sikkerhet og til og med eksistens for fare. De troende har en uangrikelig rett til å praktisere sin tro og leve etter den. De lover som vanskeliggjør dette strider mot naturretten.

Alvorlige foreldre som er samvittighetsfulle i oppfyllelsen av sin oppdragergjerning, har førsteretten til å lede oppdragelsen av de barn som Gud har gitt dem etter sin tros overbevisning og i overensstemmelse med dens prinsip og forskrifter. De lover eller andre forholdsregler som i skole spørsmål angriper foreldrenes frie vilje, der er et ledd i naturretten, eller ved trusler eller påbud gjør det vanskelig for dem å følge den, er følgelig i strid med denne naturret og derved i bunn og grunn umoralske. Kirken som det tilkommer å vokte og hevde naturretten, kan derfor ikke undlate å erklære at

alle skoleforholdsregler som ikke gir plass for friheten, er et utslag av tvang og derfor mangler ethvert preg av rett.

Til ungdommen.

Som stedfortreder for han som i evangeliet har talt slik til den unge mann: «Hvis du vil gå inn til livet, så hold budene!» (Mat. 19, 17), retter Vi et faderlig ord til ungdommen.

Med tusen tunger forkynnes idag for deres øren et evangelium som ikke er åbenbart av Faderen i himmelen. Tusen penner skriver i tjeneste hos en skinnkristendom som ikke er Kristi kristendom. Trykkerienes presser og radioen overskyller dere dag for dag med tros- og kirkefiendtlige uttalelser og griper hensynsløst og uærbødig inn i det som må være dere høit og hellig. Vi vet at mange av dere har båret tunge tider og døiet miskjennelse, mistanke og forhånelser fordi dere i troskap mot Kirken er medlemmer av kirkelige foreninger, skjont disse er beskyttet av konkordatet, og at dere har tatt skade for dette i deres stilling i samfundet og privatlivet. Det er Oss ikke ukjent hvor mange av Krisi soldater som finnes blandt dere og bærer sin skjebne med sorg i hjertet, men som allikevel løfter hodet og finner trøst i den tanke at de forhånes for Jesunavnets skyld (Ap gj. 5, 41).

Til denne ungdom sier vi idag, hvor nye farer og motstand truer: «Hvis noen vil forkynne dere et annet evangelium enn det dere har hørt fra en from mor eller en troende far eller gjennom en troende opdragers undervisning overensstemmende med Gud og Kirken — «han være utstøtt!» (Gal. 1, 9). Hvis staten arbeider for en statsungdom, som det skal være plikt for alle å slutte sig til, så har denne ungdom selv — uten at de kirkelige foreningers rettigheter tar skade — samt de for Gud ansvarlige foreldre et ubetinget og selvfølgelig krav på at disse forpliktende organisasjoner renses for all kristendoms- og kirkefiendtlig ånd, idet denne tvinger troende foreldre ut i uløselige samvittighetskonflikter, fordi de ikke kan gi staten hvad den forlanger uten å ta fra Gud, hvad Guds er. Der tales så meget til dere om heltestorhet som settes bevisst og usantt op mot den evangeliske ydmykhet og tålmodighet. Hvorfor skjuler man for dere at der finnes heltemot i den moralske kamp? Å bevare sin renhet fra dåpsdagen av er en heltedåd som på religionens og naturens område fortjener å verdsettes. Man forteller dere meget om de menneskelige svakheter i

Kirkens historie, men hvorfor fortier man de heltegjerninger som betegner dens vei gjennom århundrer, helgeners ferd og den velsignelse som er strømmet ut over Vesterlandenes kulturverden fra den levende forbindelse mellom denne Kirke og dens folk? Man taler meget om sport. Og dyrket måteholdent betyr den fysiske dyktiggjørelse en velgjøring for ungdommen. Men nu blir sporten så omfattende, at der ikke tas det tilbørlige hensyn til en harmonisk utvikling av legeme og ånd, til pleie av familielivet eller til budet om søndagens helligholdelse. Med en likegyldighet som grenser til ringeakt, fratrar man Herrens dag dens vigsel og andakt som er i overensstemmelse med tysk tradisjon. Vi venter med tillit at den katolske ungdom i statens organisasjoner tross det vanskelige miljø vil hevde energisk sin kristne rett til å helligholde søndagen og at den, mens den utvikler sitt legeme ikke glemmer sin udødelige sjel og ikke lar sig beseire av det onde, men tvertom beseirer det onde med det gode (Rom. 12,21), så at dens høieste og helligste mål blir å erholde kronen på det evige livs løpebane (1. Kor. 9, 24).

Til prester og ordensfolk.

Vi vil henvende et særlig lykkønskende, opmuntrende og formanende ord til Tysklands prester som i en særlig vanskelig og pinlig tid under sine biskopers ledelse ved sitt ord og sitt eksempel, ved uopphørlig opofrelse og med apostolisk tålmodighet viser Kristi hjord den rette vei. Bli aldri, høitelskede brødre, som tar del med Oss i de hellige mysterier, treтт av å utøve, i etterfølgelse av den evige yppersteprest Jesus Kristus, den gode samaritans kjærlighet og omsorg. Bevar dere dag for dag i plettfri vandel for Gud og i stadig arbeid på deres egen fullkommenhet og hellighet i barmhjertig kjærlighet overfor dem som er særlig utsatte eller svake og vaklende. Vær fører for de troende, støtt dem som tviler, trøst de bedrøvede og vær alles uegenyttige hjelper og rådgiver. De prøvelser og de lidelser som eders folk har gjennomgått i etterkrigstiden, er ikke gått henover sjelene uten å sette dype spor. De har etterlatt angst og bitterhet som kun langsomt kan fjernes og som man ikke kan overvinne endelig uten ved en opofrende og uselvvisk kjærlighet. Denne kjærlighet er en apostels uundværlige våpen, især i en verden som er helt gjennomtrengt og behersket av hat. Vi ønsker dere denne

kjærlighet og bønnfaller Herren om å skjenke dere den i overflødig mål. Og denne apostoliske kjærlighet vil hjelpe dere om enn ikke til å glemme, så dog til å tilgi de ufortjente bitre slag som i våre dager hyppigere enn før rammer dere på eders vei som prest og sjelesørger.

Men denne forstående og barmhjertige kjærlighet overfor de villfarende og overfor dem som forhåner dere, er ikke det samme og kan aldri bli det samme som å gi noe som helst avkall på å forkynne, hevde og modig forsvare sannheten eller å anvende den frimodig på den virkelighet som dere møter. Prestens første og selvfølgelig kjærlighetsplikt overfor sine omgivelser består i å tjene sannheten og den hele sannhet, å avsløre og gjendrive villfarelser i alle de former og forkledninger som de opptrer under. Å svikte på dette punkt er ikke alene et forrederi mot Gud og eders hellige kall, men også en synd mot eders folks og eders lands sanne vel. Og til alle som er forblitt tro mot det løfte de på sin ordinasjonsdag gav sine biskoper — til alle som nar opfylt sine hyrdeplikter selv om de har gjennomgått lidelser og forfølgelse derfor — til alle og deriblandt noen som er i fengsel og i konsentrasjonsleir, sendes der takknemlighet og anerkjennelse fra kristenhetens far.

Også til de katolske mannlige og kvinnelige ordensfolk sender Vi Vår faderlige takknemlighet, til hvilken vi føier vår inderligste deltagelse i den skjebne som mange av dere har fått, idet de på grunn av fiendtlige administrative forføininger er blitt revet bort fra deres kalls velsignede og elskede arbeid. Selv om noen er falt fra og har vist sig uverdige til sitt hellige virke, så forminsker deres feil, som Kirken også straffer, ikke fortjenestene av den store majoritet, som i forsakelse og i sin frivillige fattigdom anstrenger sig av alle krefter for å tjene Gud og fedrelandet. Ved sin iver, sin troskap, sine dyder og sin virksomme velgjørenhet og sin offervilje opphører de ordenssamfund, som vier sig til omsorg for sjelene, til pleie av de syke og til undervisning aldri med å bringe sitt ærefulle bidrag til det offentlige og private beste. Der er ingen tvil om at en dag vil en roligere fremtid yde dem en større rettferdighet enn den urolige tid hvori vi lever nu. Vi har den tillit til forstanderne for de religiøse kommuniteter at de vil benytte anledningen til gjennom de nuværende vanskeligheter og prøvelser ved fordoblet nidkjærhet og inderligere bønneliv, ved strengere oppfyllelse av sine hellige kallsplikter og ved en fullkommen religiøs disiplin å

opnå en strøm av velsignelse og gode resultater over sitt møisommelige arbeid.

Til de troende lægfolk.

Vi ser for Oss den veldige skare av Våre tro barn, Våre sønner og døtre, som Kirkens lidelser i Tyskland og deres egne lidelser ikke har berøvet deres hengivenhet for Guds sak, deres kjærlighet til kristenhetens far, deres lydighet mot sine biskoper og prester og deres glade beslutning om alltid å forbli, hvad som enn vil komme, tro mot sin kristne bekjennelse, deres forfedres hellige arv. Av et beveget hjerte sender Vi alle disse Vår faderlige hilsen.

Først til alle medlemmer av de religiøse foreninger, som modig og ofte med smertelige ofre er forblitt tro mot Kristus og ikke har villet gå på akkord med de rettigheter, som ifølge en høitidelig overenskomst er blitt garantert Kirken og dem.

Vi sender en særlig inderlig hilsen til katolske foreldre. Deres rettigheter og plikter som opdragere er blitt dem betrodd av Gud og er i øieblikket centrum for en kamp som ikke kan tenkes mer skjebnesvanger. Kirken kan ikke vente med å sørge og klage til altrene er ødelagte og vanhellige hender har avbrent templene. Når man forsøker ved hjelp av en kristendomsfiendtlig opdragelse å profanere det tabernakel, som barnesjelen ved dåpen er vigslet til å være, og når man vil rive kristentroens evige lampe ut av dette Guds levende tempel for å erstatte den med en falsk tros bedrageriske skinn, som intet har å gjøre med troen på korset, så er ødeleggelsen nær de hellige steder og da er det en klar plikt for hver den som bekjenner sig til Kristus å skille tydelig lag fra motstanderne og holde sin samvittighet ren for enhver skyldig medvirken til en slik misgjerning. Og jo mer fiendene forsøker å skjule sine mørke hensikter under vakre forkledninger, jo mer er der grunn til å nære en levende mistro, idet man har høstet bitre erfaringer før.

Opretholdelse for et syns skyld av en religionsundervisning, hvis leksjoner til og med skal kontrolleres og lenkebindes av selvbestaltede lærere innenfor rammene av en skole, som på de andre opdragelsesfelter systematisk og hatefullt motarbeider den samme religion, kan aldri være en gyldig undskyldning for at en troende kristen billiger en slik religionsnedbrytende skoleform. Vi vet, kjære ka-

tolске foreldre at der ikke er tale om at dere billiger den. Vi vet at en fri og hemmelig avstemning blandt dere vilde gi et seierrikt flertall for bekjennesskolen. Og derfor blir Vi heller ikke i fremtiden trett av frimodig å foreholde de ansvarshavende det rettsstridige i de forholdsregler man hittil har tatt og den plikt de har til å respektere all opdragelses frihet. Men glem aldri at det ansvar som Gud har pålagt dere overfor eders barn kan ingen jordisk makt løse dere fra. Ingen av dem som idag angriper eders rettigheter som opdragere og foregir å ville løse dere fra eders plikter som opdragere kan svare for dere når den evige dommer spør dere: «Hvor er de som jeg har gitt dig?» Må enhver av dere da være i stand til å svare: «Ingen av dem, Du har betrodd mig, har jeg mistet». (Joh. 18, 9).

Ærverdige brødre, Vi er forvissnet om at de ord som Vi nu i en avgjørende time retter til dere, og gjennom dere til alle katolikker i det tyske rike, vil finne gjenlyd i Våre tro barns hjerter og handlinger som derved svarer den felles faders ømme omsorg. Hvis der er noe som vi bønnfaller Herren om med særlig brennende iver, så er det dette: at Våre ord må finne åpne øren og hjerter og vekke erkjennelsen hos dem som allerede er begynt å la sig fange av truslene eller løftene fra Kristi og hans hellige evangeliums motstandere.

Vi har lagt hver av denne rundskrivelses ord på sannhetens og kjærlighetens vektskål. Vi vil ikke ved en upassende taushet utsette Oss for å bli misforstått og ikke ved for stor strengt bidra til at hjertene forherdes i dem, som for øieblikket vandrer villfarelsens og utroskapens vei, men for hvem Vi dog stadig føler Oss ansvarlig som deres hyrde og stadig føler hyrdens kjærlighet til. Og selv om noen av disse er blitt smittet av sine nuværende omgivelers mentalitet og ikke har annet tilovers for det forlatte faderhus enn mistroens, utakknemlighetens, ja selv fornærmende ord, så vil der dog komme den dag da de glemmer alt det som man nu har overveldet dem med, idet angsten for deres fjernhet fra Gud og deres sjels tomhet slår ned og de gripes av lengsel etter «Gud, min glede fra min ungdom av», etter Kirken, hvis faderlige hånd har vist dem veien som fører til Faderen i himmelen. At dette tidspunkt snart må komme, er gjenstand for Vår stadige bønn.

Som andre epoker i Kirkens historie vil også denne være innledning til et nytt opsving og en indre lutring hvis de troende viser sig faste i sin be-

kjennelse til kristendommen og offervilje overfor de ledelser som Kirkens undertrykkere materielt kan tilføre dem idet de imot dette setter en absolutt trostillit, et urokkelig håp på evigheten og en handledyktig kjærlighets uovervinnelighet. Må den hellige faste- og påsketid, som forkynner indre fornyelse og bot og vender blikket mer enn ellers mot korset og opstandelsen, bli for oss alle og for hver av dere en med glede hilst anledning, som blir flittig benyttet, til å fylle hjerte og sjel med den ånd av mot, tålmodighet og seier, som utstråler fra Kristi kors. Vi er sikker på at da vil Kirkens fiender, som nu tror at deres tid er kommet, måtte erkjenne at de har triumferet for tidlig og for tidlig har trodd å kunne begrave den. Da vil den dag oprinne, hvor man istedet for Kristi fienders forhastede seiersgang vil høre stige mot himmelen fra de troendes leper et befrielsens Te Deum: et takknemlighetens Te Deum til den Allerhøieste, et gledens Te Deum fordi hele det tyske folk — også de iblandt det som nu er villfarende — er kommet tilbake til religionen og med en tro, som er lutret i lidelse, påny bøier kne for tidens og evighetens konge, Jesus Kristus, og forbereder sig på den endelige kamp mot dem som nu forneker Gud og vil utrydde vesterlandenes kristenhet, for sammen med alle mennesker i god vilje blandt alle nasjoner å opfylle det kall som i den Eviges planer er dem betrodd.

Han som gransker hjerte og nyre (Ps. 7, 10), er Vårt vidne at Vi ikke har noe inderigere ønske enn å gjenoprette en virkelig fred mellom Kirke og stat i Tyskland. Men dersom — uten Vår feil — denne fred ikke kan komme i stand, vil Guds Kirke forsvare sine rettigheter og sin frihet i den Allmektiges navn, hvis arm selv idag ikke er blitt lammet. Idet Vi stoler på ham «vil Vi aldri ophøre med å be og bønnfalle» (Kol. 1, 9) for dere, Kirkens barn, at prøvelsens dager må bli forkortet og at dere må forbli tro inntil dommens dag — for forfølgerne og undertrykkerne at den himmelske Fader i sin barmhjertighet vil oplyse dem som Saul på veien til Damaskus, sammen med alle som følger dem så tallrikt på villfarelsens vei.

Og med denne bønn i hjertet og på lepene sender Vi som støtte i eders vanskelige og ansvarsfulle beslutninger, som pant på den himmelske lønn, som hjelp i kampen, som trøst i lidelsene, dere biskoper og hyrder for de troende, prester og ordensfolk, den katolske aksjon og lægmanns apostler, — alle, ja alle i eders bispedømmer, men særlig de sy-

Den katolske kirke på verdensutstillingen i Paris

Hver aften vil et kors kaste sin skygge over de franske provinspaviljonger på Verdensutstillingen 1937. I virkeligheten domineres provinssentret på utstillingsområdet av Savoies paviljong som ligger på en høide på 10 meter. På toppen av denne reiser sig et kapell som vil bli bemerkelsesverdig på grunn av den stil og de ideer der har vært de ledende ved dets tilblivelse. Man kommer dit op på en vei som minner om en av de stier som fører op til «Alpene» i fjellegnen av det sydvestlige Frankrike. Alpelandskapene er blitt nøiaktig etterlignet med eng og nåleskog. Den besøkende klatrer tilslutt op en stige for å komme ut på en platform hvorfra man ser, om enn ikke Mont Blanc så i hvert fall et helt panorama over de franske provinspaviljonger. Fra utsiktstårnet har man utsikt over hele provinssentret. Like ved et orientasjonskart i granitt over Alpene er der laget en skibakke. På dette sted oppe på høiden er der bygget et kapell, hvis kors vil kunne sees over hele utstillingen. Kirken, dominert av korset, vil vise frem alt hvad religiøst tenkesett og religiøs følelse har skap av original og moderne dekorativ kunst i maleri, skulptur og arkitektur. Selve innredningen av kirken blir original. Alteret vil bli anbragt slik at den forrettende prest ikke mer kommer til å snu ryggen til menigheten. Hele kapellets indre blir av marmor. Særlig vinduene kommer til å bli bemerkelsesverdige på grunn av sine moderne farver og form som etter sigende ikke skal stå noe tilbake for middelalderens glassmalerier. Inspirasjonen i dekorasjonene, det fløielsaktige og varme i koloritten vilde ha vært mesterverkene i Chartres og Reims verdige. Veggene inne i kirken blir dekorert med malerier av nyere religiøs kunst. — Når denne virkelighetstro utstilling blir åpnet for publikum, vil alteret og koret bli skilt fra skibet ved et forheng. Religiøse filmer som er fått istand på kirkens initiativ og som fremstiller hellige menn eller munkar i klostrene, vil bli fremvist i skibet. To andre franske kirker på utstillingen vil vise de besøkende de mest betydelige utførelser av nyere religiøs kunst. En av dem som bygges på paviljongen for la Vallée Moyenne de la Loire, konstrueres av marmor fra Mayenne. Den andre opføres på Pontificalpaviljongen. — De tre franske kirker som reises på Verdensutstillingen 1937 frembyr således for kristenheten alt hvad den franske katolske bevegelse har virkeliggjort av nytt, og også

ke og fangene, i faderlig kjærlighet den apostoliske velsignelse.

Vatikanet, Pasjons søndag, 14. mars 1937.

PIUS XI, PAVE.

hvad fortiden har gitt i arv, som et uttrykk for den religiøse følelse og opfatning.

Birgittakloster i India.

Den 10. april avreiste 10 søstre av St. Birgittaordenen fra Brindisi for å dra til Calicut, Malabar.

Calicut er hovedstaden i den nylig oprettede stat Malabar, hvor der lenge har vært utfoldet en intens katolsk misjonsvirksomhet. En av de jesuitter, som arbeider på dette sted var for noen år siden på besøk i sitt fedreland Italia og opholdt sig da noen tid i Birgittaklostret i Lugano. Følgen av dette besøk var ankomsten av fire unge indiske piker fra Calicut, som skulde utdannes i Birgittaklostret i Rom for siden å vende tilbake og grunnlegge et kloster på hjemstedet.

Denne utdanning som tok sin begynnelse i 1934 er nu avsluttet og de unge indierinner er reist hjem sammen med syv italienske Birgittasøstre — den ene indiske pike reiste for en tid siden i forveien. Disse elleve søstre danner altså nu det første Birgittakloster i Asia.

I forveien er der Birgittasøstre i Meksiko men det er dem nu forbudt å bære ordensdrakten. Det store nye klosterbygg i Calicut er utstyrt etter alle moderne europeiske hygieniske krav og omgitt av en stor have hvor der skal dyrkes grønnsaker og frukt og anlegges et hønseri. Iøvrig blir det særlig undervisning søstrene vil beskjeftige sig med.

Herhjemme.

Oslo. Første Pinsedag var det pontifikalmesse og Ferming i St. Olavskirken. Kirken var overfylt da hs. høierverdighet biskopen holdt sitt høitidelige inntog under «Ecce sacerdos» jublende toner. De øverste benker var reservert fermlingene og deres pårørende. Diakon var pastor Maesch mens pastor Fischendick var subdiakon og sognepresten assisterende prest. I koret hadde sogneprestene pater Notenboom og pater Rommelse, Domikanernes prior pater Vanneufville, pater de Paepe og pastorene Ugen og Weirig tatt plass, mens pastor Bergwitz var ceremonimester. Faddere var hr. Erling Bruce og fru Käthe Thielemann og det var et gripende syn å se den store rekke av barn og voksne bevege sig op mot altret for av biskopens hånd å motta det hellige Fermingens sakrament etter at hs. høierverdighet i en inntrengende og manende tale hadde lagt dem på hjerte den store hjelp til å være Kristi vidner i det daglige liv, som de nu skulde få med Helligåndens gave. Klart og tydelig avla Fermingene sitt «jeg tror!» som bekreftelse av trosbekjennelsen og bekjennelsen til Kirken som sognepresten fremsa for dem — og fulltonende klang stemmerne sammen med biskopen, da han til sist bad Fadervår og Hil Dig, Maria med dem. Gudstjenesten avsluttedes med unison avsyngelse av «Fast skal min dåpspakt evig stå».

Efterpå var det en sammenkomst i Foreningslokalet, hvor biskopen hilste på hver enkelt av de fermede og deres pårørende.

Arendal. Søndag 9. mai feiret vår menighet en vakker og uforglemmelig høitidelighet i anledning av en liten pikes første kommunion og 3 større barns fornyelse av sine dåpsløfter. Kirken var festpyntet, særlig var Maria-alteret

vakkert med sine mange tendte lys, prydet som det også var med liljer og roser og med vårens første beskjedne blomster.

Før messen blev vårt nye orgel innviet under avsyngelsen av 150. salme «Laudate Dominum in Sanctis ejus». Orglet er en gave fra en av våre trofaste menighetsmedlemmer. — Derefter kom barna i prosesjon. — De 3 større barn knelte ved kommuniensbenken med brennende lys i hånden og efter en kort, men god og tankevekkende tale, som sognepresten Pater Leo rettet til dem, fornyet de høitidelig sine dåpsløfter, umiddelbart efterfulgt av salmen «Fast skal min dåpspakt evig stå».

Den hl. messe blev frembåret for barnas evige vel. Efter evangeliet er manende preken, hvori sogneprestens varme og opriktige sjeleomsorg for barna ga sig uttrykk. Under messen gikk den lille pike til sin første hellige kommunion sammen med sin mor, som for en tid siden konverterte her — derefter gikk de 3 kommunikanter, skolebarna og den øvrige menighet til Herrens bord.

Straks efter messen var det innvielse til Guds Moder av våre katolske familier og menigheten forøvrig, især ungdommen og spesielt de 4 barn, som presten i en gripende bønn ba om den uplettede jomfrus forbønn og beskyttelse for at de måtte bli bevaret for alt det onde som truer dem, om at de alltid måtte søke de rene gleder og høie idealer og undgå dårlig selskap og slette bøker og alt som kan lede den bort fra den rette vei og skade deres uodelige sjel. Bønnen avsluttedes med den vakre Maria-salme «Ihukom o nådefulle».

Efter kirkehøitideligheten hadde vi det hyggelig i foreningslokalet, hvor våre avholdte og opofrende søstre hadde stelt det festlig for oss.

E. R. N.

Stabekks ledd av St. Olavs Forbund hadde torsdag 13. ds. et meget hyggelig møte. Formannen ønsket velkommen og da særlig pater de Paepe, som nettop var kommet tilbake fra Frankrike, og som vi hadde den glede å ha hos oss igjen. Aftenens foredragsholder, frøken Ella Østenstad, fortalte fra sitt opphold i Orienten hvor hun har oppholdt sig i mange år. Hun var iført den javanske drakt, hvilket vakte stor begeistring. Hun dvelte især ved Java, som hun senere alltid har følt sig særlig draget til. Java, hvis fl. innh. er ca. 1/3 part av Norges, har 30 millioner innbyggere! — men så er det også et av verdens fruktbarste land. Frøkenen viste mange lysbilleder, fra de vakreste landskaper, rismarker, te- og sukkerplantager, fabrikker etc. — til vulkaner. Øen har 109 vulkaner, hvorav 13 i aktivitet. Folkelynnnet var særlig tiltalende, rolig, alle var vennlige mot hverandre! Foredraget var ualmindelig interessant, og vi bringer frøken Østenstad vår hjertelige takk og velkommen igjen!

Efter foredragte hygget vi oss som vanlig sammen.

B. S.

Hamar. Søndag blev vår nye sogneprest pater Béchaux O. P. høitidelig innsatt i sitt nye embede av hs. høierverdighet Biskopen. Vår glede over denne utnevning var overmåte stor. Først fordi vi igjen fikk en sogneprest, siden vår forrige og meget avholdte måtte tre tilbake p. gr. av helbreden, og for det annet at valget falt på selveste prioren, — kjent og elsket av oss alle. Dette var over våre største forventninger.

Kapellet var fyllt til siste plass. Det var en høitid som visst sjelden før. Vår biskop holdt en strålende preken, og vår nye sogneprest smeltet oss alle sammen til én familie ved sin tiltredelses preken. Jeg kan intet uten Dere og Dere intet uten mig. I maiandakten sa pater Bechaux igjen hvor glad han var over å bli sogneprest, og det enda i Vår Frues måned. Ved festen gav unge og gamle sin nye far sin varme hyldest. Barna hadde dekorert bordene med vårens blomster, og den ene efter den annen av menigheten ønsket pateren velkommen i taler som viste deres store hengivenhet overfor ham. Med vekselang sluttet festen. Gud signe vår sogneprest. Gud signe vår menighet.

L. P. M.

Redaktør: Mgr. Irgens.
K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri — Oslo.